

[Arne Melchior]

jeg ved, at hvis han giver mig det, så bliver det negativt, og det vil jeg nødig samle på.

Men jeg vil bede arbejdsministeren i den store tænkerunde, han jo dog er i alligevel i øjeblikket, tænke på den sætning, der lyder: enhver har ret til at drive arbejdsformidling. Når man læser paragraffen til ende og i bemærkningerne læser, hvad der siges om § 5, forstår jeg det sådan, at forslagsstillerne primært har sigtet på, at arbejdsløshedskasserne skal have ret til på ny også – eller alene – at drive arbejdsformidling.

Men jeg vil godt tage sætningen lidt mere, om jeg så må sige, fuldtonende, med streg under »enhver«. »Enhver har ret til at drive arbejdsformidling«. Hvad skulle der egentlig være i vejen for det? Arbejdsministeren kommer jo også i lande, hvor man i avisernes annoncepalter eller på butiksruder og skilte kan se, at her ligger der et bureau, en forretning, en person, som påtager sig at skaffe stillinger til folk eller skaffe stillinger besat med folk. Vi har det også herhjemme. Vi har vikarbureauer. Der er jo lige fremsat et nyt lovforslag om dem, og jeg håber, de får en lettere tilværelse i fremtiden. Men so oder so har vi dem, og de gør et arbejde, som aldrig nogen har kunnet bevise har været til skade for et eneste menneske, men det er givet, at man kan få i titusindvis af vidner til at sige: jeg var glad for den tjans, jeg fik ad den vej – ligesom vi kan få virksomheder til at sige noget tilsvarende.

Vi har også modelbureauer, vi har litterære agenter og andre slags kunstneragenter, og vi har headhunterfirmaer, altså dem, der formidler specielt kvalificeret arbejdskraft, men faktisk er denne virksomhed gået noget ned i bredden efterhånden. Der er virksomheder, der påtager sig at matche en arbejdsøgende med en arbejdsplads og se at få det bedst mulige ud af det. Hvad skulle der egentlig være i vejen – det beder jeg arbejdsministeren tænke over – hvem skulle det tage noget fra?

Selvfølger skal de pågældende holde landets love, det siger sig selv. Jeg tror ikke, at kontrollen ville blive så vanskelig, det er et teknisk spørgsmål, vi kan se på, men hvad skulle der principielt og politisk være i vejen for, at enhver matchmaker, som kan bringe et forhold i orden, får betaling enten af den, der får stillingen, eller af den, som får sin stilling besat, sit arbejde udført? Hvad skulle

det skade skatteyderne, hvad skulle det skade staten, hvad skulle det skade regeringen? Gør mig en tjeneste, tænk det grundigt igennem! Vi må se med friske øjne på den side af sagen.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Hr. Arne Melchior satte et spørgsmålstegn ved, om fremskridtspartiet med ordet »enhver« i forslaget § 5 mener enhver, og hr. Arne Melchior henviste så til, hvordan bemærkningerne til § 5 var skrevet. Hvis hr. Arne Melchior nu var kommet helt til ende med sin læsning af bemærkningerne til § 5, ville enhver tvivl være bortvejret hos ham. I sidste afsnit af bemærkningerne til § 5 står der i de første par punkttummer:

»Rent praktisk vil det nok blive LO-bevægelsen, der bliver drivkraften på disse områder, men monopoler skal fagforeningerne ikke have. Kan forsikringsselskaber, vikarbureauer eller andre konkurrere effektivt, skal de også have lov til det. På den måde opnås de bedst mulige betingelser for arbejdskraften, uden spild af unødige samfundsressourcer.«

Med andre ord: hr. Arne Melchior behøver ikke at være bange. Det var fuldt ud fremskridtstanker, han fremsatte ved denne lejlighed fra folketingets talerstol, og når han endelig fortjener ros, skal han også have den.

Kaj Poulsen (S):

Jeg skal kun for sandhedens skyld tage ordet igen og prøve at retlede hr. Glistrup, når han taler om, at det lovforslag, vi her behandler, er udtryk for nytænkning. Nu ved jeg ikke, hvorfor der er skiftet ordfører i fremskridtspartiet, men det er vel, fordi de 11-12 stykker, der var om forslaget, efterhånden er faldet fra; de har fået læst forslaget og set, hvad det drejer sig om, og så skal en ordfører fra hr. Glistrup forsøge at fortælle, hvad dette forslag drejer sig om, uden at komme ind i materien af forslaget, hvad det egentlig går ud på.

Men når nytænkning i hr. Glistrups forstand betyder, at vi skal føre arbejdsmarkedssituationen tilbage til begyndelsen af forrige århundrede, tror jeg snarere, man kan sige, at det drejer sig om gammelmandstænkning, som vel ikke engang hørte hjemme i